

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1856/2567

พนักงานอัยการจังหวัดหลังสวนโจทก์ นาย ส.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 7, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 8, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 66, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 97, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 100/1, ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 86, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, ป.ยาเสพติด มาตรา 1, ป.อ. มาตรา 3, ป.อ. มาตรา 17, ป.วิ.อ. มาตรา 159, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 3, ป.อ. มาตรา 92, ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.ยาเสพติด มาตรา 90, ป.ยาเสพติด มาตรา 145

ย่อ / หลักกฎหมาย

พยานหลักฐานของโจทก์เมื่อรับฟังประกอบกันทั้งหมดแล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าจำเลยมีส่วนรู้เห็นเป็นใจและร่วมเป็นตัวการในการกระทำความผิดตามฟ้องกับ น. ด้วยการแบ่งหน้าที่กันทำ โดยจำเลยทำหน้าที่ขับรถในการขนลำเลียงเมทแอมเฟตามีนให้กับ น. ที่ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยกระทำความผิดเพียงฐานเป็นผู้สนับสนุน น. ในการกระทำความผิดตามฟ้อง แม้โจทก์มิได้อุทธรณ์โต้แย้งขอให้ลงโทษจำเลยฐานเป็นตัวการร่วมกระทำความผิดตามฟ้อง แต่ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจวินิจฉัยได้เองและปรับบทความผิดให้ถูกต้องได้โดยลงโทษจำเลยไม่เกินกว่าที่ศาลชั้นต้นกำหนดไว้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, 7, 8, 15, 66, 97, 100/1 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 83 และเพิ่มโทษตามกฎหมาย จำเลยให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้เพิ่มโทษ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15 วรรคสาม (2), 66 วรรคสอง ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 86 จำคุก 7 ปี 4 เดือน และปรับ 400,000 บาท เพิ่มโทษกึ่งหนึ่งตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 97 เป็นจำคุก 10 ปี 12 เดือน และปรับ 600,000 บาท ทางนำสืบของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสี่ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 7 ปี 15 เดือน และปรับ 450,000 บาท ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 หากต้องกักขังแทนค่าปรับให้กักขังเกินกว่า 1 ปี แต่ไม่เกิน 2 ปี จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์แผนกคดียาเสพติดพิพากษากลับ ให้ยกฟ้องโจทก์ โจทก์ฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดียาเสพติดวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงในชั้นนี้รับฟังยุติได้ว่า ในวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุตามฟ้อง เจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลยกับนายนิพนธ์ ได้พร้อมยึดเมทแอมเฟตามีนของกลาง จุดพบเมทแอมเฟตามีนของกลางบริเวณใต้คันเกียร์รถกระบะ พนักงานสอบสวนส่งเมทแอมเฟตามีนของกลางไปตรวจพิสูจน์ ผลการตรวจพิสูจน์พบว่ามีน้ำหนักสุทธิรวม 27.073 กรัม คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ 7.679 นายนิพนธ์ให้การรับสารภาพ ศาลได้พิพากษาลงโทษไปแล้วตามคดีอาญา หมายเลขแดงที่ ย 1897/2563 ของศาลชั้นต้น คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า จำเลยกระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นหรือไม่ เห็นว่า พยานหลักฐานของโจทก์เมื่อรับฟัง

ประกอบกันทั้งหมดแล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า จำเลยมีส่วนรู้เห็นเป็นใจและร่วมเป็นตัวการในการกระทำความผิดตามฟ้องกับนายนิพนธ์ด้วยการแบ่งหน้าที่กันทำโดยจำเลยทำหน้าที่ขับรถในการขนลำเลียงเมทแอมเฟตามีนของกลางให้กับนายนิพนธ์ แม้โจทก์จะไม่มีข้อมูลเกี่ยวกับจำเลยมาก่อนดังที่ศาลล่างทั้งสองวินิจฉัยมาก็ตาม ที่ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยกระทำความผิดเพียงฐานเป็นผู้สนับสนุนนายนิพนธ์ในการกระทำความผิดตามฟ้อง แม้โจทก์มิได้อุทธรณ์โต้แย้งขอให้ลงโทษจำเลยฐานเป็นตัวการร่วมกระทำความผิดตามฟ้อง แต่ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจวินิจฉัยได้เองและปรับบทความผิดให้ถูกต้องได้โดยลงโทษจำเลยไม่เกินกว่าที่ศาลชั้นต้นกำหนดไว้ ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษากลับให้ยกฟ้องจำเลยมานั้น ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้น อนึ่ง เนื่องจากได้มีพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายยาเสพติด พ.ศ. 2564 ออกใช้บังคับโดยในมาตรา 4 ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 รวมทั้งที่แก้ไขเพิ่มเติมทุกฉบับ และให้ใช้ประมวลกฎหมายยาเสพติดท้ายพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวแทน ซึ่งตามประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 1 ได้นิยามคำว่า "จำหน่าย" ให้หมายความรวมถึงมีไว้เพื่อจำหน่ายด้วย และการจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนได้บัญญัติบทความผิดและบทกำหนดโทษไว้ในมาตรา 90, 145 แสดงว่าประมวลกฎหมายยาเสพติดไม่ได้ยกเลิกความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย แต่ได้นำไปรวมไว้เป็นความผิดฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน โดยมาตรา 145 วรรคหนึ่ง ถึงวรรคสามกำหนดโทษหนักเบาตามพฤติการณ์ในการกระทำความผิดหรือบทบาทหน้าที่ในการกระทำความผิดเป็นสำคัญ ปัญหาว่าการกระทำของจำเลยต้องด้วยบทกำหนดโทษตามมาตรา 145 วรรคใด นั้น เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ตามที่โจทก์บรรยายฟ้องว่า เมทแอมเฟตามีนที่จำเลยร่วมกันมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายมีปริมาณสารบริสุทธิ์เพียง 7.679 กรัม ประกอบกับพฤติการณ์แห่งคดีได้ความว่า จำเลยเป็นเพียงผู้ร่วมในการครอบครองเมทแอมเฟตามีนของกลางเท่านั้น จึงต้องปรับบทกำหนดโทษจำเลยตามกฎหมายใหม่ มาตรา 145 วรรคหนึ่ง ที่มีระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบห้าปีและปรับไม่เกินหนึ่งล้านห้าแสนบาท และเมื่อกฎหมายเดิมที่ใช้ในขณะกระทำความผิดแตกต่างจากกฎหมายใหม่ที่ใช้ในภายหลังการกระทำความผิด จึงต้องใช้ประมวลกฎหมายยาเสพติดซึ่งเป็นคุณมากกว่าบังคับแก่จำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 3 และที่โจทก์ขอให้เพิ่มโทษตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 97 เมื่อตามกฎหมายเดิมมาตรา 97 ที่บัญญัติให้ศาลเพิ่มโทษกึ่งหนึ่งแก่ผู้กระทำความผิดตามกฎหมายเดิมอีกในระหว่างที่ยังต้องรับโทษอยู่หรือภายในเวลาห้าปีนับแต่วันพ้นโทษได้ถูกยกเลิกไปแล้ว ส่วนกฎหมายใหม่ก็ไม่มีบทบัญญัติให้เพิ่มโทษเช่นเดิมอีก ดังนั้น ศาลจึงไม่อาจเพิ่มโทษทั้งตามกฎหมายเดิมที่ถูกยกเลิกไปแล้วและตามกฎหมายใหม่ได้ แต่เมื่อประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 17 บัญญัติว่า บทบัญญัติที่ใช้แก่ความผิดทั่วไปในประมวลกฎหมายอาญาให้ใช้ในกรณีแห่งความผิดตามกฎหมายอื่นด้วย ดังนั้น แม้กฎหมายเฉพาะเกี่ยวกับยาเสพติดอันเป็นกฎหมายอื่นที่ไม่ใช่กฎหมายในประมวลกฎหมายอาญาไม่ได้บัญญัติเรื่องเพิ่มโทษเพราะกระทำผิดอีกไว้ ก็ได้หมายความว่าศาลไม่อาจเพิ่มโทษตามบทบัญญัติที่ใช้แก่ความผิดทั่วไปในประมวลกฎหมายอาญา เมื่อจำเลยกระทำความผิดอีกโดยไม่ซ้ำหาลาและโจทก์ได้ขอให้เพิ่มโทษจำเลยตามกฎหมายเดิมมาตรา 97 ไว้แล้ว ย่อมถือได้ว่าโจทก์มีความประสงค์ขอเพิ่มโทษฐานไม่ซ้ำหาลาและได้กล่าวในคำฟ้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 159 วรรคหนึ่ง ประกอบพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 3 แล้วด้วย ศาลย่อมมีอำนาจเพิ่มโทษจำเลยหนึ่งในสาม ตาม

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 92 ที่เป็นบททั่วไปได้ ปัญหาดังกล่าวล้วนเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้คู่ความไม่ฎีกา ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยเองได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 และพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีอาญา พ.ศ. 2550 มาตรา 3 พิพากษากลับว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90, 145 วรรคหนึ่ง ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 จำคุก 7 ปี 4 เดือน และปรับ 400,000 บาท เพิ่มโทษหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 92 เป็นจำคุก 9 ปี 9 เดือน 10 วัน และปรับ 533,333.33 บาท ทางนำสืบของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษลดโทษให้หนึ่งในสี่ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 7 ปี 4 เดือน และปรับ 400,000 บาท ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 หากต้องกักขังแทนค่าปรับให้กักขังได้เกินหนึ่งปี แต่ไม่เกินสองปี

องค์คณะ

วรพงศ์ มนตรีกุล ณ อัยการ · สุรศักดิ์ ตันโสรัจประเสริฐ · ณัฐพงศ์ ฐาปนาเนติพงศ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1856/2567>